

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobců: a) **K. T.**, narozený dne x
 státní příslušností x
 b) **nezl. D. T.**, narozený x
 státní příslušností x
 zastoupený otcem K. T., zákonným zástupcem
 oba bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
 sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019 č. j. OAM-1100/ZA-ZA12-P10-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobci v úvodu žaloby uvedli výčet paragrafů, které měly být vydáním napadeného rozhodnutí porušeny. Žalobci namítali, že žalovaný správní orgán pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Žalobci měli za to, že rozhodnutí správního orgánu nevyplývá ze shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí, tj. chybí zde vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně. Primárním důvodem, žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla obava a strach z pronásledování v případě návratu do Kyrgyzstánu, neboť žalobce a) byl třikrát vyslýchán příslušníky „GKNB“ – Státní kyrgyzské služby bezpečnosti (dále též „GKNB“), kteří mu měli v průběhu těchto výsledků vyhrožovat a dále fyzicky ho napadnout. Tyto skutečnosti správní orgán posoudil jako vymyšlené a výpověď žalobce jako nevěrohodnou. K tomu žalobci dodali, že se snažili prokázat a podložit tyto skutečnosti relevantními zážitky a událostmi, které v Kyrgyzstánu prožil žalobce a), kdy tyto zážitky dle žalobců jasně dosahovaly intenzity pronásledování.
3. Žalobci měli též za to, že Kyrgyzstán není zemí, kde by se mohli obrátit na příslušný, resp. jiný státní orgán s žádostí o pomoc. Proto po nich dle jejich názoru nelze jakkoliv požadovat, aby se obraceli na státní orgán v případě, kdy jsou si vědomi toho, že tyto orgány je v tomto případě neochrání. Na základě těchto informací a událostí žalobci považují, na rozdíl od žalovaného, důvody k poskytnutí mezinárodní ochrany za relevantní, neboť jim v případě návratu do Kyrgyzstánu hrozí nebezpečí vážné újmy. Tyto informace ovšem žalovaný ve svém rozhodnutí považuje za subjektivně zkreslené a účelově řečené. Dále odkázali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j: 6 Azs 235/2004 ze dne 21. 12. 2005, kde je řečeno, že není povinností žadatele o azyl, aby prokazoval tvrzené skutečnosti jinak, než vlastní věrohodnou výpovědí. Žalobci uvedli, že pokud si žalovaný nebyl jist, zda jsou tvrzené skutečnosti pravdivé a nebyl sám schopen tyto informace prokazatelně vyvrátit, měl ve smyslu zásady in dubio pro libertate vyhovět žádosti žalobce a udělit mu mezinárodní ochranu Tato zásada, kterou žalovaný údajně nerespektoval, je vyjádřena v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004 č.j. 6 Azs 50/2003-89.
4. Dále žalobci odkázali na zprávy zabývající se situací v zemi jejich původu, a uvedli, že správní orgán měl na základě uvedených skutečností zkoumat, zda existuje skutečná možnost, aby se žalobci mohli obrátit na státní orgány, a pokud by tak učinili, zda by jim skutečně byla poskytnuta pomoc. Žalobci měli za to, že ze zpráv uvedených v žalobě a dále i ze zpráv samotného správního orgánu vyplývají skutečnosti, že lidská práva jsou v Kyrgyzstánu porušována ve větší míře, a dále, že existuje provázanost a korupce mezi státními orgány navzájem, a proto nelze objektivně po žalobci a) požadovat, aby se na tyto orgány obrátil, neboť by to jeho situaci mohlo jedinečně uškodit. Pokud navíc žalovaný dodává, že dle platných zákonů v Kyrgyzstánu není návrat zdejších občanů do země považován za trestný čin a nehrozí žádná sankce, je dle žalobců třeba mít na paměti, že i v této zemi dochází k porušování nejen práv, ale i samotných zákonů. Podle žalovaného je „návrat většinou bezproblémový, a jelikož nebyl žalobce a) z ničeho obviněn, není údajně důvod, aby se obával negativního zacházení po jeho návratu. To, že žalobce a) nebyl dosud z ničeho obviněn, nemá dle žalobců jakoukoliv relevanci pro posuzování v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť postačují skutečnosti uvedené výše, tj. fyzické napadení v několika případech ze strany státní orgánů. Ačkoliv tedy žalovaný argumentuje, že de iure nehrozí v případě návratu žalobců žádná sankce, je třeba počítat s tím, že po návratu žalobce takového ustanovení zákona nemusí být de facto dodržena.

5. Žalovaný ve svém vyjádření sdělil, že popírá oprávněnost žaloby a pokládal žalobou napadené rozhodnutí za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytýkanými žalobci a následně reagoval na konkrétní námitky uvedené v žalobě. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.
6. Žalobci ve své replice k vyjádření žalovaného uvedli, že odmítají, že by v žalobě jakýmkoliv způsobem rozšiřovali azylový příběh a měli za to, že žalovaný nereagoval na námitku týkající se oslovení státních orgánů s žádostí o pomoc. V další části repliky se žalobci ohradili proti tvrzení žalovaného, že azylový příběh žalobců je nepravdivý. Měli za to, že není jejich povinností prokazovat pravdivost svého azylového příběhu, což dokládali judikaturou Nejvyššího správního soudu.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobci k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce a) podal dne 21. 12. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Narodil se dne x, je státním příslušníkem Kyrgyzské republiky, kyrgyzské národnosti. Žalobce vyznává Islám, nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní. S manželkou vycestoval letecky do Almaty, Kyjeva a následně do České republiky, a to na české vízum. Nepobýval dříve na území států Evropské unie, ani nepodal žádnou předchozí žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že byl pronásledován ze strany GKNB. Během výsledků měl být ponižován a bit, protože pracoval pro bývalého premiéra ve finančním oddělení.
10. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 2. 1. 2019, na jeho žádost v jazyce ruském, za přítomnosti tlumočníka do ruského jazyka. Sdělil, že se narodil ve městě X, od roku 2009 studoval střední školu v X, následně byl převeden do druhého ročníku Mezinárodní univerzity Kyrgyzstánu a dostal nabídku studovat na Kypru obor bankovníctví a finančnictví. Studium ukončil v roce lednu 2017 a od února začal pracovat pro tehdejšího premiéra Sapara Isakova Džumakadiroviče ve finančním oddělení. V Kyrgyzstánu žijí rodiče a sestra žalobce a). Rozhodnutí vycestovat z Kyrgyzstánu dle své výpovědi učinil v polovině listopadu 2018 a zjistil, že v České republice jsou nejlepší podmínky. Cestovní doklad si žalobce a) vyřídil v září 2018 a následně neměl ani žádné potíže s vyřízením víza. Po ukončení studia na Kypru mu otec manželky nabídl práci pro bývalého premiéra v Bišeku, ke kterému v únoru 2017 nastoupil. Doklad o zaměstnání nemá, pracoval jako finančník, náplní práce bylo zaznamenávat výdaje a příjmy, provádět bankovní převody a sepisovat zprávy. V dubnu 2018 byl premiér ze svého postu sesazen a tým, ve kterém pracoval žalobce a), se rozpadl. Bývalý premiér byl v této době předvoláván GKNB, protože se měl dopustit korupce při modernizaci tepelné elektrárny TEC v Bišeku. Žalobce a) byl na konci srpna 2018 předvolán jako svědek k výsledku, název odboru a adresu, kam byl předvolán, ale neznal. Během výsledku byl dotazován na svou práci pro

bývalého premiéra a přibližně po 2 hodinách byl propuštěn domů. Na konci září 2018 byl podruhé předvolán k výsledku na stejné místo a byl dotázán, zda chce žít bez problémů, po kladné odpovědi měl sepsat prohlášení, které mu nadiktují muži, kteří ho vyslýchali, což odmítl. Následně byl udeřen do zátylku a bylo mu vyhrožováno, načež byl propuštěn domů. K poslednímu výsledku byl předvolán v listopadu 2018, u vchodu byl spoután muži, kterými byl vyslýchán již v předchozích případech. Ve výsledkové místnosti byl bit, dušen a následně znásilněn policejním obuškem. Žalobce a) poté podepsal požadované prohlášení. Uzavřel dohodu, že pokud dostane více času, tak na bývalého premiéra sežene cennější informace. Na nikoho se s žádostí o pomoc neobrátil, neboť byl vyslýchán nejvyšším orgánem a nikdo by mu nevěřil. Otec manželky jim doporučil utéct z vlasti, protože pokud se o něj státní orgány začaly zajímat, tak nikdy nepřestanou. Tím, že přislíbil získat další informace, tak získal další čas, začali vyřizovat dokumenty k vycestování a skrývali se se ženou po hotelech nebo krátkodobých pronájmech. Dále již kontaktován nebyl GKNB, protože si změnil telefonní číslo a to, že neměl žádné potíže zařídit vše podstatné pro vycestování, vysvětlil tak, že byl předvolán pouze jako svědek a nikdy nebyl veden v žádné databázi trestně stíhaných osob. Uvedl, že neví, jaké svědectví chtěli, aby napsal proti bývalému premiérovi, nevěděl také, jestli ostatní členové jeho pracovního týmu mají obdobné potíže. Nevyužil možnosti přestěhování, protože měl za to, že by ho policie všude našla. Žalobce a) do správního spisu doložil fotokopii dokumentů k dosaženému vzdělání a fotokopii oddacího listu.

11. Žalobce a) podal dne 25. 7. 2019, jako zákonný zástupce žalobce b), za žalobce b) žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 10. 10. 2019 poskytl osobní údaje žalobce b), uvedl, že je kyrgyzské státní příslušnosti, kyrgyzské národnosti, vyznává islám, nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní. Jako důvod uvedl, že chtějí, aby dítě žilo společně s rodiči.
12. Dne 10. 10. 2019 byl s žalovaným a), jako zákonným zástupcem nezletilého, proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve kterém uvedl stejné důvody jako ve svém pohovoru a při poskytnutí informací k žádosti nezletilého syna.
13. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 12. 2018 a dne 25. 7. 2019, protokoly o pohovorech k žádostem o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 1. 2019 a ze dne 10. 10. 2019, informace Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018, zpráva o dodržování lidských práv za rok 2018 – Kyrgyzská republika ze dne 13. 3. 2019, informace OAMP Kyrgyzstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 12. 6. 2019, informace MZV ČR, č.j. 121951-6/2019-LPTP ze dne 6. 8. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-1100/ZA-ZA12-P10-2018 ze dne 9. 12. 2019.
14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
15. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

16. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Podle odst. 3 předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Podle odst. 4 v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.
17. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
19. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
20. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobců porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
21. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobci pohovor /tedy se žalobcem a), který současně jako zákonný zástupce zastupuje svého syna žalobce b)/, při kterém jim umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jejich života v Kyrgyzstánu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobců. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 správního řádu.

22. Stěžejní námitkou žalobců bylo, že žalobce a) byl pronásledován GKNB za svou spolupráci s bývalým premiérem. Jak konstantně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje ve své judikatuře (např. usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 - 93, či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017 - 30), azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, v nichž je žadatel ve své zemi původu „*pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“ [§ 12 písm. a) zákona o azylu] či má „*odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů*“ [§ 12 písm. b) zákona o azylu].
23. Žalovaný se na str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje. Soud ve shodě s žalovaným považuje výpověď žalobce a) za nevěrohodnou a účelově použitou. Žalobce a) přestože je vysokoškolsky vzdělaný, nebyl schopen identifikovat místo, kde a kdy měly údajné výslechy proběhnout, ani sdělit název útvaru, který je měl provést, a to přestože se sám k výslechům v Bišeku, kde žil a studoval podstatnou část života, dopravoval celkem třikrát během srpna až listopadu 2018. Nebyl také schopen správnímu orgánu sdělit, co měl údajně podepsat během svého posledního výslechu, ani jaké prohlášení odmítl sepsat během svého druhého výslechu, ani popsat uniformy příslušníků GKNB, kteří ho vyslýchali. Soud zde poukazuje na to, že žalobce a) nebyl schopen uvést žádné informace, které by musela znát osoba, která byla skutečně vyslýchána GKNB, ale pouze skutečnosti, které mu byly známy. Pokud by byl žalobce a) skutečně pro GKNB zájmovou osobou, tak jak uvádí, nebyl by zcela jistě schopen zajistit zcela bezproblémové vycestování ze země původu. Osoba, která pracovala v malém týmu a měla na starosti finance bývalého premiéra, který je souzen za korupci, by nade vší pochybnost byla pro kyrgyzské státní orgány natolik důležitá, že by pro ni nebylo možné si bez povšimnutí těchto orgánů vyřídit všechny podstatné záležitosti nezbytné pro vycestování a následně vycestovat letecky ze země. Správním orgánem bylo též zjištěno, že žalobce a) se společně s manželkou připravoval na vycestování ze země původu již od září 2018, neboť jim byly dne 25. 9. 2018 vystaveny nové pasy, přestože první potíže žalobce s GKNB měly začít až na konci září 2018. Městský soud v Praze souhlasí s žalovaným i v tom, že jsou ve výpovědi žalobce a) neshody s výpovědí jeho manželky, jejíž řízení je vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 Az 3/2020. Za nepravděpodobné považuje soud tvrzení žalovaných, že otec manželky žalobce a), který měl mít údajně vlivné kontakty, nepodnikl žádné kroky, ani nikoho neoslovil s žádostí o pomoc, a pouze manželům poradil vycestovat z vlasti. Tvrzení, že GKNB žalobce a) již nekontaktovala, poté co si změnil telefonní číslo (dle výpovědi manželky si pouze vypli telefony) je dle soudu uvedeno zcela účelově, neboť toto by pro GKNB nebylo překážkou v případě, kdy již dříve měla využít neadekvátní prostředky k dosažení svých cílů. Příslib zajištění dodatečných informací o bývalém premiérovi měl žalovaný a) učinit na začátku listopadu 2018, s tím, že požadované informace zajistí do jednoho měsíce. Ze správního spisu je zřejmé, že do České republiky

přicestoval dne 17. 12. 2018, tedy více jak měsíc od posledního údajného výsledku, tedy bez jakéhokoliv zájmu státních orgánů vycestoval i se svojí rodinou. Městský soud uzavírá, že zcela souhlasí se závěry žalovaného, že žalobci uvedli lživé údaje a jejich výpověď je tak zcela nevěrohodná a účelová. Soud konstatuje, že rovněž jako žalovaný neshledal v případě žalobců naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

24. Na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že u žalobců není důvod pro udělení azylu dle ust. § 13 zákona o azylu, zde nelze než souhlasit se žalovaným, že ze zjištění, které učinil, nevyplývá, že by žalobci splňovali důvody pro udělení azylu ve smyslu tohoto ustanovení.
25. Pokud jde o námitku žalobců, že byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, s čímž se žalovaný podle žalobců nevypořádal dostatečně, Městský soud v Praze v prvé řadě poznamenává, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
26. Zdejší soud dále uvádí, že žalovaný se na str. 7 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda jsou v případě žalobců dány důvody pro udělení humanitárního azylu. V této souvislosti se zabýval celkovou situací žalobců, a dále jejich věkem a zdravotním stavem. Konstatoval, že žalobce a) je dospělou, plně svéprávnou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. V Kyrgyzstánu má veškeré potřebné zázemí včetně vlastního rodinného domu, i rodinné příslušníky, na něž se může v případě návratu do vlasti obrátit. Pokud jde o nezletilého, z pohledu jeho zdravotního stavu, osobní a rodinné situace žalovaný neshledal takové skutečnosti, na základě kterých by bylo namíste udělit humanitární azyl. Soud se s hodnocením učiněným žalovaným ztotožňuje a považuje ho za dostatečné. V daném případě nebyl dle Městského soudu v Praze naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní

uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný tak nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil.

27. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval i tím, zda jsou v případě žalobců dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu (srov. str. 8 až 11 napadeného rozhodnutí). Pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že kyrgyzský právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, poznamenal, že po zhodnocení věrohodnosti výpovědi žalobců k pobytu ve vlasti, posouzení jeho motivů k odchodu z vlasti a ve správním spise obsažených informačních pramenů, nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobcům v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Ze shromážděných zpráv o situaci v Kyrgyzstánu nelze předpokládat, že by byl žalobce po návratu do vlasti za svůj pobyt v zahraničí jakkoliv postihován či ohrožen nebezpečím vážné újmy, neboť dle soudu nejsou žalobci osobami, o které by měli kyrgyzské státní orgány jevit větší zájem než o běžného občana navracejícího se do vlasti. V Kyrgyzstánu neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce ohrozit na životě či lidské důstojnosti, žalovaný tak neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný nedospěl k závěru, že by případné vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu]. Zdejší soud se s tímto posouzením ztotožňuje a odkazuje na něj.
28. Žalobci též namítali, že po nich není možné požadovat, aby se obraceli na státní orgány v případě, když věděli, že jim patřičná ochrana nebude poskytnuta. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí však takovýto požadavek nikdy nevznnesl, neboť dospěl k názoru, že výpověď žalobců je nevěrohodná a nezabýval se tedy tím, zda se žalobci v domovském státě obrátili s žádostí o pomoc na příslušné orgány. V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný pouze pozastavil nad tím, proč žalobci nevyužili pomoci vlivného otce manželky žalobce a), dříve než se rozhodli ze země vycestovat. Soud s tímto postupem souhlasí a považuje námitku za nedůvodnou.
29. Soud souhlasí s tím, že země původu žalobce je ovládána korupcí a není zde vysoká míra demokracie, ale v případě žalobců dospěl k přesvědčení, že jejich výpověď není věrohodná z důvodů, které jsou uvedeny v bodě 22. tohoto rozsudku, a proto má ve shodě s žalovaným za to, že žalobcům v případě návratu do země původu nehrozí větší nebezpečí než jinému řadovému občanu Kyrgyzstánu navracejícímu se do země.
30. Za nedůvodnou považuje Městský soud v Praze i námitku žalobců, že v jejich případě mělo být postupováno v duchu zásady *in dubio pro libertate*, kterou vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 24. 2. 2004 č.j. 6 Azs 50/2003-89. Dle soudu by tak žalovaný musel postupovat v případě, pokud by události uvedené ve výpovědi žalobce považoval alespoň za přiměřeně pravděpodobné, jak požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu, ale žalovaný měl za to, že: „Uvedené okolnosti ve vzájemné souvislosti svědčí o skutečnosti, že oba jmenovaní v řízení využili jim dostupná fakta ke kauze bývalého premiéra Sapara Isakova, svoje vzdělání a kontakty ve svůj prospěch a uvedli v řízení k motivům odchodu z vlasti lživé údaje.“ Z judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v případech, kdy žadatel ani

žalovaný není schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem, zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žalatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žalatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Soud ve shodě s žalovaným dospěl k tomu, že výpověď žalobce a) byla jako celek smyšlená, byly v ní uvedeny lživé údaje, a to z důvodu snahy legalizovat svůj pobyt na území České republiky.

31. Městský soud v Praze považuje s ohledem na okolnosti případu za zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.*“
32. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobců neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobců. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu) a rozhodnutí je provázáno s podklady pro jeho vydání. Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu), a proč dospěl k názoru, že výpověď žalobců je nevěrohodná a účelová. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. února 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně